

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **O. U.**, zast. Mgr. et. Mgr. Janem Jungem, advokátem se sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-156217-5/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 10. 2019, č. j. 30 A 102/2018 - 63,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude zaplacen k rukám Mgr. et Mgr. Jana Junga, advokáta se sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 14. 9. 2015, č. j. OAM-6305-34/DP-2015, neprodloužilo žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu pro nesplnění účelu předchozího povoleného pobytu, neboť v době předchozího povoleného pobytu aktivně nevykonávala činnost jednatelky obchodní společnosti X, (dále „X“). Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Neshledal důvodnou obecnou námitku přepjatého formalismu v rozhodování žalované. Neplnění účelu pobytu představuje podle judikatury jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56

odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo založeno nikoliv na důvodu uvedeném v § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (neplnění účelu pobytu), ale na důvodu uvedeném v § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (nenaplnění účelu *předchozího* pobytu). Správní orgány tudíž měly posuzovat a posuzovaly toliko naplnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu, nikoli v současnosti, a proto neměly ani povinnost přihlížet k pozdějším aktivitám žalobkyně. Zároveň vycházely správně především z výpovědi samotné žalobkyně, kterou hodnotily v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku rozdílného rozhodování žalované, která v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu žalobkyně vyhověla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Správní orgány a krajský soud dospěly k závěru, že stěžovatelka aktivně nevykonávala činnost jednatelky společnosti X, a proto neplnila účel předchozího povoleného pobytu. Správní orgány ani krajský soud však nikde nedefinovaly, jak vypadá aktivní výkon činnosti jednatele, případně kde je hranice mezi aktivním a pasivním výkonem této činnosti. Podstatnou součástí činnosti jednatele je ale především aktivní odpovědnost za chod společnosti, která je společně s pojmem řádný hospodář definována v zákoně č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelka právě takovou aktivní činnost v podobě odpovědnosti vykonává za společnost X, která i v současné době aktivně podniká, přičemž její činnost se rozvíjí a nezbytně vyžaduje přítomnost stěžovatelky v ČR.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění rozsudku krajského soudu, se kterým se ztotožnila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) se v první řadě zabýval přípustností kasační stížnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být věcně projednána.

[7] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost *není přípustná, opírá-li se jen [...] o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Smyslem tohoto ustanovení je, „aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). [...] Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z

pokračování

logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu vigilantibus iura postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponese (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případné nepříznivé důsledky.“ (rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS).

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla pouze to, že správní orgány a krajský soud nesprávně posoudily otázku, co představuje aktivní činnost jednatelky v obchodní společnosti. V žalobě však stěžovatelka tuto námitku nevznesla; namítla v ní toliko přepjatý formalismus při posouzení naplnění účelu předchozího pobytu, nesprávné hodnocení skutkového stavu a rozdíly mezi různými rozhodnutími žalované. NSS dále ověřil ze záznamu jednání konaného 23. 10. 2019, že stěžovatelka tuto námitku nevznesla ani při jednání. Jedná se tudíž o námitku nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatelka ji neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač jí v tom nic nebránilo.

[9] Žádnou další námitku, která by byla přípustná, kasační stížnost neobsahuje. Ta je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná jako celek a NSS ji jako takovou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Podle § 10 odst. 3, věty třetí, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, *[b]yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.* Soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovatelce prostřednictvím právního zástupce Mgr. et Mgr. Jana Junga, advokáta se sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1. Lhůta k vrácení soudního poplatku vyplývá z § 10a odst. 1 téhož zákona, dle kterého je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatek, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

